

Dư âm sau Tết

ISSN: 2734-9195 20:17 28/02/2026

Dư âm của Tết vì thế không kéo ta lùi lại phía sau, mà giống như khoảnh khắc con ngựa sau quãng nghỉ khẽ giữ bờm, chỉnh lại vó và lấy thế trước khi tiếp tục đường dài.

Tác giả: **Trà Đông**

Tết trong tôi không chỉ là một mốc thời gian lặp lại mỗi năm, mà tựa như một vị khách phương xa ghé thăm, mang theo cả một mùa thương nhớ. Người khách ấy bước đến giữa bao háo hức mong chờ, được đón bằng sự sửa soạn tinh tươm, bằng những lo toan, tất bật nhưng ánh lên trong từng đôi mắt niềm vui lấp lánh. Và rồi, khi hành đào trước hiên còn chưa kịp rụng hết cánh hồng, Tết đã nói lời tạm biệt, để lại phía sau khoảng trống mênh mang của những ngày đoàn viên ấm áp vẫn còn vang vọng dư âm.

Tôi luôn thích thời gian sau Tết, bởi căn nhà đã trở về với dáng vẻ quen thuộc, trầm lắng và dịu dàng hơn. Mùi hương trầm nhẹ nhàng, bảng lảng, vẫn quấn quýt trong từng góc nhỏ, tạo nên một lớp không khí êm đềm, thân thuộc. Ánh nắng xuyên qua khung cửa, trong veo và óng ả, rải xuống nền nhà những vệt sáng mảnh mai, lặng lẽ mà hiền hòa.

Căn nhà như được lấp đầy bởi **ký ức**. Mỗi góc nhỏ đều còn sót lại tiếng cười. Mỗi bậc thềm còn in dấu chân người thân. Chính những điều ấy khiến tôi hiểu: đoàn viên không chỉ là khoảnh khắc gặp gỡ, mà là sự kết nối sợi dây tình thân, nhắc nhớ về cội nguồn và nơi ta thuộc về.

Ảnh chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm)

Có một cảm giác rất khó gọi tên trong những ngày ấy, khi tất cả đã trở về quỹ đạo quen thuộc mà lòng người vẫn còn ngán ngàng dư vị cũ. Đó không hẳn là nỗi tiếc, cũng chẳng phải trống trải, mà chỉ là một thoáng chênh chao. Giống như khi bản nhạc vừa kết thúc, không gian lắng xuống nhưng tâm trí vẫn còn rung lên những giai điệu du dương.

Người đi xa đã quay lại thành phố nhộn nhịp, người ở lại tiếp tục guồng quay với công việc thường ngày. Mọi thứ dường như đã vào nếp, nhịp sống quen thuộc lại vận hành đều đặn như một cỗ máy bền bỉ sau những ngày tạm dừng. Và khi Tết khép lại, tôi thấy mình không bị hao hụt điều gì mà ngược lại như được tiếp sức, được nhen lên ngọn lửa nhỏ soi đường.

Những lời chúc đầu năm không còn chỉ là câu nói xã giao, mà trở thành một lời nhắc thầm lặng. Tôi không nghĩ đến việc phải thay đổi lớn lao, chỉ tự nhủ mình làm mọi việc chín chu hơn, giữ nhịp sống điều độ hơn, để từng ngày trôi qua không lãng phí. Tôi mong đến mùa xuân năm sau, khi trở về bên mâm cơm gia đình, tôi có thể kể vài câu chuyện giản dị bằng sự bình thản. Tôi cũng mong cha mẹ nhìn thấy ở con cái một sự trưởng thành vững vàng, để trong ánh mắt họ luôn còn nguyên sự yên tâm và tin cậy.

Dư âm của Tết vì thế không kéo ta lùi lại phía sau, mà giống như khoảnh khắc con ngựa sau quãng nghỉ khẽ giữ bờm, chỉnh lại vó và lấy thế trước khi tiếp tục đường dài. Ta đã có những ngày đủ đầy yêu thương, đã được bồi đắp niềm tin và sự cổ vũ, nên khi hành trình mới mở ra, ta bước vào đó với tâm thế điềm tĩnh

và quyết tâm.

Có lẽ, ý nghĩa sâu xa nhất của Tết không gói lại trong vài ngày rộn ràng đầu năm, mà lặng lẽ trải dài suốt mười hai tháng phía sau. Ta làm việc để xứng đáng với niềm tin của gia đình. Ta sống tử tế để không hổ thẹn khi trở về. Ta chăm sóc bản thân để năm sau vẫn đủ sức ngồi quây quần bên mâm cơm ấm nóng.

Chiều sau Tết, tôi đứng trước hiên nhà, nhìn những cánh đào cuối cùng khẽ rơi trong làn gió mỏng. Sắc hồng ấy không còn rực rỡ như buổi đầu, nhưng trong độ phai nhạt lại ánh lên vẻ đẹp của sự hoàn thành – như khi một hành trình đã đi trọn và sẵn sàng nhường chỗ cho chặng đường khác bắt đầu.

Tôi khẽ mỉm cười, bởi tôi hiểu mùa xuân không hề khép lại, nó chỉ âm thầm **chuyển giao**, để vòng tuần hoàn ấy tiếp tục quay, để những ngày miệt mài phía trước kịp ươm mầm cho một mùa đoàn viên mới. Và tôi tin rằng, khi vòng quay ấy trở lại, tôi cũng sẽ trở về, vững vàng hơn, trưởng thành hơn để lại được ngồi giữa yêu thương, nghe mùa xuân thì thầm kể chuyện về một năm đã qua.

Tác giả: **Trà Đông**